

Dag 55, donderdag 17 mei 2018. Vanmorgen op de camping ontbeten met Leon en Patrick (bedankt voor de koffie!). Daarna één voor één op weg. Leon als eerste en bij de receptie zie ik Patrick nog even, want omdat de receptie gisteren al dicht was, betalen we nu alsnog. En dan is het één lange lijn naar Poitiers. Het is bewolkt, maar droog, en de muziek gaat weer op. Onderweg weer een paar mooie plaatjes schieten van de natuur, geen dorpjes, dus de voorraad brood, kaas en koekjes wordt aangesproken. Na ongeveer 20 kilometer wandel ik Poitiers binnen en bezoek eerst de kathedraal, die immens is. Daarna door naar het marktplein Notre-Dame waar de Tourist Information is, voor de stempel, en nog een kerk. Ik word in het VVV-gebouw aangesproken door een jongeman met Spaans uiterlijk. "You go also to Compostella?". Hij begint een verhaal dat hij is beroofd en al zijn geld weg is. Hij heeft een rugzak en een boekje met wat stempels erin, geen Jacobsschelp ontdekt nog. Het lijkt OK. Als pelgrims onder elkaar wil ik hem wel helpen. We lopen richting de kerk die ik wil bezoeken. Nu zie ik hem pas goed en op het tweede gezicht is het geen prototype pelgrim. Gymschoenen, trainingsbroek, vale jas en inmiddels draagt hij naast de kleine rugzak ook een boodschappentas en plastic zak mee. Hij draagt een boekje bij zich met daarop een Indiase Guru en nog een DVD doosje met de afbeelding van een andere Guru. Hij vraagt waar ik naar toe ga. Ik ga zo naar de camping. Hij geeft aan dat dat 12 euro kost maar dat geld heeft hij niet. Tussendoor praat hij veel, hij is van de Scientology en Marathonloper, maar dat verdient niet veel en zijn lichaam is niet 100% en hij leefde bij zijn ouders maar probeert nu op eigen benen te staan enz. We gaan de kerk binnen en terwijl ik door de kerk loop verandert mijn gevoel van helpen in argwaan. Eenmaal buiten gekomen zeg ik dat ik de stad alleen verder wil bekijken en als hij hulp wil kan hij straks ook naar de camping komen. Nog even dringt hij aan, maar dan gaat hij toch zijn eigen weg. Je begrijpt dat ik hem niet meer gezien heb. Ik pak een terrasje, waar ik naast mijn biertje een bakje apenootjes krijg, lekker! Maar intussen overdenk ik ook de situatie van zojuist. Onder het mom van pelgrim zijn en beroofd zijn een beroep doen op een andere pelgrim... Stel ik had hem mee op sleeptouw genomen, wat was er dan gebeurd... Ik ga na mijn biertje en overdenkingen verder lopen richting de camping. Nu had ik dacht ik de Camping Municipal gezien, maar uiteindelijk beland ik iets verder zuidwaarts op de camping van Saint Benoit. Deze is dicht, maar ik kan het terrein op en besluit een beschut plekje op te zoeken. De gebouwen zijn dicht, maar de buitenkraan doet het. Wildkamperen op een camping! Het moet blijkaar zo zijn.

